

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ

Σαίν-Σάνς, δι τρομερός ανθρωπος. Ό φόβος και δι τρόμος του μουσικού Λαπόρτ. Πώς ξέχασε δι Σαίν-Σάνς μέσα σε λίγες μέρες τα δυό παιδάκια του. "Ενα τρομερό δυστύχημα. Η γενναιοδωρία του μεγάλου μουσουργού. Πώς σκόρπιζε πουρμπουάρ σ' όλο τόν κόσμο. Τό πάθημα του διευθυντού της "Οπερας. Πώς δι Σαίν-Σάνς βρήκε τό δάσκαλό του, κλπ.

ΗΝ περασμένη βδομάδα, ή Γαλλία και διός δ πολιτισμένους κόμοδους διώρτασ δι εκατονταετήριδας από της γενναιοδωρία του περιφήμου μουσουργού Σαίν-Σάνς, τού περιφήμου συνθέτου τού δράτορού του Σαμψών και Δαλιδάν, τό δύον ακούσαν πρό ημερών οι Αθηναίοι στό «Παλάξας».

Επι τη ευκαιρία αυτή σας μεταφράζουμε διόλο ένα ενδιαφέρον

άρθρο του Άλφρενδου Μουστέλ, φίλου του περιφήμου μουσουργού, που δημοσιεύθηκε στο τελευταίο φύλλο τών Παρισιών «Φιλολογικών Νέων».

«Λένε πώς δι Σαίν-Σάνς είχε κακό χαρακτήρα γράφει δ Μουστέλ. Τόν παριστάνουν σάν ένα πρόσωπο τρομερό. Τόν παρουσιάζουν σάν έναν είδος Μινωαράου τού μουσικού κόσμου, που ήθελε να καταβροχίζει κάθε μέρος κι' από ένα καινούργιο θύμα. Κι' αυτή είνε φιλοινομενής διάληκτα.

Βρισκόμουν κάποτε μαζύ του στις Κάννες. «Ενα πρωΐ, που δ μαίτρι είχε φύγει από πολύ νωρίς γιών νά πάνη σε κάποια έκδρομη, συνάντησε στό δρόμο το φύλο μουσικού Λαπόρτ, δ όποιος διηγήθηκε έκεινη τήν έποχη τήν άρχητρα του Καζίνου τών Καννών. Διευθύντων πρός τήν Σαλλά τών Συναυλιών με υφος έξαιρετικά άνησυχο...»

Θά διηγήθηκε έκεινη τήν ήμερα μιά συναυλία, στήν δοπιά δι συμμετείχε δι βιολίστας Κούμπελικ, δ περιφήμος τόσο γιά τό ταλέντο του, δσος και γιάτις ιδιοτροπίες του, δ όποιος διειδεύει πάντα με ίδιατερο βαγκόν—σαλλάν κι' έχει κοντά του γιά νά τόν προστατεύει ένα γίγαντα σωματοφύλακα...

— Ό Κούμπελικ, μού είπε, δ Λαπόρτ, ούτε κάν καταδέχτηκε ν' άρθη στή δοκιμή... Καί δεν έρεπτε στό δάνουσχος είλαι. Φοβάμαι μιμπώς έχουμε τίποτε θαλασσώματα στή συναυλία.

Στάθηκε μιά στιγμή σιωπηλός κι' ξεπειτα έξακολούθησε.

— Μά δι' αυτά δεν είνε τίποτε... Φώναι νά μην ήταν δ αλ λο ο ζ. — Ό αλλος ; Ποιός ; ρώτησα έγω μὲ περιέργεια.

— Διάλειπε! Ή Σαίν-Σάνς... άν έρθη στή συναυλία κι' διντιληφθή και ένα λάθος θά χαλσόση τόν κόδυμο μέσ' στήν σάλλα και τό κονέρτο θ' διποτύχη.

— Μελένει ήσυχος τού είπα. Ό Σαίν-Σάνς έχει πάει από τό πρωΐ θέ δικδρομή.

— Αλληθεια; έκαμε δ Λαπόρτ που τό πρόσωπο του έλασψε από χαρά.

— Τόν συναύδευσα έγω δ ίδιος ώς τό σταθμό...

Ο Λαπόρτ έβγαλε τότε ένα δυνατό στεναγμό, σαν νά τόν είχα απαλλάξει από ένα τεράστιο βάρος.

— Ω, φώναξε χαρούμενος. «Αφού δ άλλος δέν είνε δέδω, δέν φθιμένια πιά τίποτε. Ής παίξει δι Κούμπελης δημάρχης θέλει..» Αφού θά θείπη έκεινος, κανείς δέν θ' διντιληφθή τίποτε...»

Η εδύθητης και τιμιότης τού Σαίν-Σάνς ήσαν πράγματα διαμαρτυρίητα. Ένει γνωστόν δι παρ' δόλους τού θριαμβους τού δέν δρήφησε μεγάλη περιουσία. «Οτι δρήφησε χρησιμευσε γιά νά ίδιαθη στή διέπηπη τό «Μουσείο Καμπύλου Σαίν-Σάνς».

Ημουν μιά μέρα κοντά τού τή δρά που κανόνιζε τά έξοδα τής παραμονής του σ' ένα ξενοδοχείο τής Κυανής Ακτής. Τόν είδα λοιπόν νά σοκορίζει βασιλικά πουρμπουάρ στούς ποτιέρηδες, στά γκαρσόνια, στούς μαίτρι νά δέλι και σ' αύτές δικόμα τίς καθαρίστρες τών δωματίων. Μοιράζε δσα χρήματα είληξε έπάνω του, χωρίς νά λογαριάζει τίποτε.

Γνώρισα έπισης και τόν καμπαρίέρη του τόν ιουλιανό. Ό διυτυχής αύτός είχε χάλια από απόψεως υγείας κι' είχε ύποστη δεκαέξη-δεκαεπτά έγχειρησίες. Ασφαλώς, κανένας διέντης δέν κρατούσε έναν υπρέπη τόσο ζέρωστο. Ό Σαίν-Σάνς

διώρτασ διόν τον κράτησε στήν υπηρεσία του, δλλά και τού τά πλήρωσε δλοι, γιατρούς, φάρμακα, χειρούργους, κλινικές. Ό συνθέτης αύτός, που τόν θεωρούσαν δλοι ίδιότροπο, εύδεξπτο και άγριο, ήταν κατά βάθος ένας πολύ λεπτός κι' εύδεξπτος στήν άνθρωπος, που είχε ύποφρέψει πάρα πολύ.

Ο Σαίν-Σάνς είχε δυό παιδιά, δυό διοιλάτρευτα μικρά που τά λάτρευαν με πάθος.

Μιά μέρα διόν φριχή κι' απαίσια, δ διάσημος συνθέτης, γυρίζοντας στό σπίτι του, είδε κόδμο συγκεντρωμένο μπροστά στήν πόρτα του.

Ο φωτός πατέρας, έξαλλος, προσαισθανόμενος κάποιο διυτύχημα, έτρεξε μέσα.

Τί είχε συμβεί; Τό ένα του παιδι διέσει δι παράρθρο κι' είχε σκοτωθῆ.

Μά μιά διυτύχησα δέν έρχεται ποτέ μόνη.

«Επειτά από λίγες μέρες και τό δλλο του παιδι, που ήταν δρόπτηση από γρίπη, πέθανε κι' αύτο.

Ο διυτυχής πατέρας κόντεψε νά τρελλαθή τότε από τόν πόνο του. Τό διό δι βράδυ τού θανάτου τού διευθυντού τόν διευθυντού πάρει πάρα πολύ θριαμβού. Μά δ θριαμβού που σημεώνει τό έργο του αύτο δέν διακούφισε καθόλου τό Σαίν-Σάνς, δ όποιος κατέψυγε στό Αλγερίο ζητώντας νά παρηγορηθῇ, μά ξεχάση...

Από τότε ίσως έγινε δύστροπος καλ στρυφός, στό χαρακτήρα. Δέν τόν εύχαριστούσε, δέν τόν ικανοποιούσε πάρα τίποτε. Μά και ποιός δινθρωπος θ' διντεχει σε δυό τέτοια τρομερά χτυπήματα;

Χαρακτηριστικό διυτροπίας του είνε και τό παρακάτω διάνεδοτο:

Κατά τά έγκαντα τής σημειώνης σάλλας Παρισιούς "Οπερας—Κωμώι, έδδοθη μία έπισημης παράστασις τής δοπιά παρηκολούθησαν οι μεγαλείτεροι γάλλοι μουσικοί. Κατά τό πρώτο λοιπό διάλειμμα τής μεγαλεύωδους αύτης παραστάσεως, δ διευθυντής τής "Οπερας" πήγε νά ζητήση τήν γνώμη τών έξεχόντων θεατών για τήν δικούστηκη τού θεάτρου.

Σ' ένα από τά καθίσματα τής δρήχηστρας καθόταν δ μουσουργός Μασσενέ και σ' ένα Σαίν—Σάνς.

Όταν λοιπόν δ διευθυντής τής "Οπερας" ρώτησε τόν Μασσενέ γιά τήν δικούστηκη τού θεάτρου, έκείνος έκανε μά έκφραστική χειρονήσα καλ πάντα.

— Είνε όπεροχο! Υπέροχο...

Κατόπιν δ διευθυντής πλησίασε τό Σαίν-

— Σαίν—Σάνς διόν έκανε τήν ίδια έρωτηση.

— Εκείνος τότε σηκώθηκε από τή θέση του, έσκαψε πάνω από τόν έξωστη και φώναξε με δλο τού τήν δύναμι, ούτως ώστε νά τόν άκουσουν δλοι :

— Είνε φρικτή! Απαίσια!..

Μιά στιγμή γενικής καταλήξεως έπακολούθησε κατάποινα πάρα πολύ.

Μά δ Σαίν—Σάνς διόν έκανε τήν ίδια έρωτηση.

— Εκείνος τότε σηκώθηκε από τή θέση του, έσκαψε πάνω από τόν έξωστη και φώναξε με δλο τού τήν δύναμι, ούτως ώστε νά τόν άκουσουν δλοι :

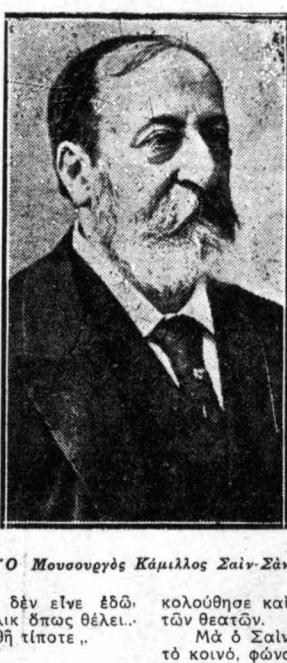
— Είνε φρικτή! Απαίσια!..

Κατά πάντας τόπος θέατρου, στό πρόσωπο τού Λαμπουρέ, τού περιφήμου διευθυντής τού θεάτρου.

Ο Λαμπουρέ, ειλικρινής θαυμαστής τού μουσουργού, προστίμαζε τήν έκτελεσι ένδος έργου του. Στή δοκιμή, προβλέποιτο δι Σαίν—Σάνς διόν έπιχειρούσε νά μηπ μέσα στήν αίθουσα γιά νά τόν έπικρίνη, είχε άπαγορεύει αύστηρα τήν εισόδο σε δλους.

— Κατά πάντας τόπος θέατρου. Όλα πήγαιναν κατ' εύχην, δταν έξαφνα από τό σκοτεινό διάθρος τής αιθούσης μιά δυνατή φωνή.

(Η συνέχεια είσι τήν σελίδα 2019)

Ο Μουσουργός Κάμιλος Σαίν-Σάνς

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2005)

Πόσο είχε μικρύνει δεξαφια ή ζωή και τών δύο, κάθε φορά πόσο απαντώντας με τό Φώτο, δέν είχαν τίποτε άλλο νά είπονται, παρά νά ωμοδύνται τό Σούλι, τίς δοξασμένες μέρες τών πολέμων, τίς μάχες και τά κατορθώματά τους. Μ' αύτη τή θύμηση πασχίζανε νά θρέψουνε καὶ τήν άγαπή τους...

Μά πόσο γλήγορα δράχισαν νά εξεθρόσασαν κι' αὐτές ή δαμανήσεις! 'Η μικρές, καθημερινές φωνήδες τής ζωής, πλημμυρίζανε τό εινε τους καὶ τό κουκούλωναν. 'Η άγαπή τους δέν είχε οιδίσει' μά ήταν πολύ διαφορική τώρα. 'Ήταν πειά μιά τρυφεράδα, μιά άναγκη νά βασταχθῇ δ' ένας αὐτὸς άλλον, για νά μπορέσουν νά περάσουν μαζί, τίς δύσκολες τούτες μέρες τής μεριέρας. Μοιάζανε μ' έλατα περήφανα τοῦ βουνοῦ ξερρύζωμένα, διποριγμένα στό δρόμο τής πολιτείας, για νά νοσταλγούνε τά χιονισμένα βράχια, κρεμάμενα νερά, τό χρυσό πέταγμα τών άετων, και τό Βουνήσιο άέροι. Καὶ νά μαρανώντων σιγά-σιγά. 'Η Χάιδων άναμετρούσε μέ τόν λογισμό της, δηλη τήν λοτορία τό δόξας και τό δάφνισμο, τής άγαπής της με τό Φώτο. Καταβάθμινε τό κακό που είχε κάνει και στή πατρίδα του καὶ σ' αὐτήν. Μά ή πλατεία καρδιά τής τάχει συχωρέσει και τά δυο. 'Όμως αὐτό πού δέ μπορούσε νά βαστάξῃ μὲ κανένα τρόπο, ήταν ή μικρότητα τής τωρινής ζωής της. 'Έλυαν δεπτά τόν καυόμι της. Μὲ τρομάρα είδε μιά μέρα μέσος ο' έναν καθερέπτακι που τής χάρσος μιά. Κερκυραία δράχνισσα, τή χλωμή μορφή της. Τί δέρμα της πανιασμένο, μαραζώμενό. 'Η πρώτες μεγάλες ζαρούκλες δράχισαν νά χαράκωνταν τό πρόσωπό της και μοναχά τά ματία της, φλογερά, φωτεινά, διατηρούσαν άκρως τή παληά ώμορφιά τους. Πολύ συχνά δ' Φώτος τήν ξύρισκε νά κλαίη. Μιά μέρα του είπε:

— Θάδινα τή ζωή μου, νά συμγάμει μάλλη μιά φορά, μέσα στίς φλόγες τοῦ πολέμου!

'Η εύκαιρια παρουσιάστηκε. Ξένοι τούς στρατολόγησαν για πόλεμο στήν Ιταλία. 'Η Χάιδων τό μετάνοωσε πικρά πού δικολούθησε τό Φώτο σ' αὐτή τήν έκτρατα:

— Τί βαρεία πούνε τ' δρματα, δ' αν πολεμάτη κανένας γιαλές έννοιει!

'Η Ιταλία δεν ήτανε τό Σούλι. 'Η Χάιδων πολεμούσε άνδρειτα. Γύρισαν γλήγορα στή Κέρκυρα.

Κι' ή παλιά στενόχωρη ζωή ξανάρχεις πάλι.

Μέρα μὲ τήν ήμερα έκθρωριας ή άγαπή της γιά τόν Φώτο, ώσπου γίνηκε κι' αὐτή μιά θύμηση—μιά θύμηση μαρκυρή σάν τό δάφνισμένο Σούλι.

ΤΕΛΟΣ

“ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΕ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2012)

μά μας, διστε ύποταχτήματα τυφλά σ' αὐτό!

Τά λόγια μου δυνάμωσαν τόν πόνο τής απηχήσεως φίλης μου, και τήν επερρλανάν... 'Εκλαψε... 'Ικέτευσε... Μού φιλούσε τά χέρια και τά γόνατα... Κι' έγω έπιστης πονούσα δύως κι' έκεινη, υπόφερα μαζήν της, άγνωστος μαζήν της.... Τί νάνκανα, δύως;

— Τόν λατρεύων! τής απάντωσα σάν αύτόματο, σάν υπνοβάτης. Τόν λατρεύων και μὲ λατρεύειν!... Τί μικροφόρεις έμεις, μήδες στή θέληση τής μαρίας;

'Η Κορίννα έγινε έξω φρενών, τότε... 'Αγρίευσε... Απειλήσε... Τά μάτια της απτραγανά από τό μίσος. Μά έγω έξακολουθούσα νά μένω στήν μουδάσιμην...

— Φρέντει! τήν άκοντα σὲ μιά στιγμή, νά ξεφωνίει σπαραγκιά.

Σκιρέστασα σάν νά ξυπνούσα, και είδα τήν φίλη μου νά τρέχη πρός τήν πόρτα, στό κατώφλι τής δοκίας στεκόταν δ' άγαπημένος μου κατάλλωμος! Μόλις είχε φθῆ από τό σπίτι του, γιά κάποια έγχειστο...

— Σωπή, άγαπητή μου... 'Ησυχιά! φιθύρισε δ' Φρέντευ, καθηγάδεσσας τήν έβαλλε κι' έτοιμη να συδιλάστη μηνήσι του. Θά σου έξηγήσω!

Και πέσοντας τήν αύτή τό χέρι, τήν ώδηγησε στό γειτονικό με τήν αύδουνα τα υποχρεωγούντων γρατείο του, περγνόντας την από έναν ιδιαίτερο, μικρόν, και σκοτεινό διάδρομο... · · · · ·

Χλωμή αύτή τή ζήλεια μου, γεμάτη από άμυφιβολίες κι' όπωψιες γιά τήν άγαπή του Φρέντε σὲ μένα, πείσμωσα κι' έψυχης άμεσως αύτή τό νοσοκομείο...

Τάν έπονέμην όμως, άνατριχιασμένη, διάβασα στίς έφημεριδές, διά τό Φρέντε συνελήφθη ώς δολοφόνος τής μηνητής του: Τήν ώδηγησε μὲ τρόπο στό χειρουργείο, τήν έκοψε αστραπταίνει και μὲ τήν τό λαρούγη μ' ένα νοστέρει, κι' ύστερη τήν έρριξε σ' έναν λουτήρα... γιά νά ξέσαφνηση τό πάθωμα της με γιντικό δέξη!!

Και τή μεπεδομένη ήμέρα, συνελήφθην κι' έγω αύτή τήν αστυνομία, ώς... ήθικές αυτούργας τού έγκληματος!

Καταδικάστηκα σε πεντατή φυλακισι, ένω δ' Φρέντε μου, δέξαστος Φρέντευ μου, έψυχης μαρτυρικά άπανω στήν ήλεκτρική

“Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1999)

'Ωστόδο γύρισε πρώτα πρός τό Λεφόδ και τοι είπε:
— Καλησπέρα σας, κύριε.. Καθήστε, σάς παρακαλῶ..
— 'Επειτα ώρτησε τόν πατέρα της μὲ άνησυχία έντελως μητρική:
— 'Εργασε, πατέρα, έπιπλω.

— 'Επειτα τόν έδωσε ένα φίλια στοργικό κ' ένα άλλο για λογαριασμό τού μικρού άδελφουν της πού είχε άποκοινηθῆ λυπημένος γιατί δέν είχε μπορέσει νά εύηη ηθη τό πατέρα του..

Ο Νευπόδιού είχε καθήσει κι' έδειχνε μὲ τη μαραρία του έκφραστη χάρα του γιατί είχε ξαναβεβηδε στό σπίτι του. 'Απέναντι του, ο Λεφόδ έδινε μερικές έγγρησεις στήν «νοικοκυρούλα»:

— Δεσποινίς, τής έλεγε, μικρή άποψην άταξία ορέιται σε μιά παράδοση τού υπουργείου, από τήν οποία δεν μπορεῖ νά ξερίγη κανένας.

— Ωστόδο, κάποια συγχένη που ένωνασε την άναμνησή της έπειτα την άγωνα της.

— Ωστόδο για την άναμνησή της έπειτα την άγωνα της, που έπειτα την άγωνα της.

— Αρού, κύριε, εδ' απώτοπος ή παμάδος τού σου πουσάρισε καιλά κάντε και χρατήστε τόν πατέρα μου.

Καθώς μιλούσε δέ, μὲ διαχριτικότητα, συγχρόνως περιπούστων τόν πατέρα της: ταχτοποίησε τά ρούχα του, τού έδωσε ένα φίλια στήν μικρούλα της πουσάρισε καιρό, τού έβαλε ένα μαντήλι στήν σπίτι του και τού έφειται τή γραβάτα.

Τότε ένα συναίσθημα πού έμοιαζε μὲ ζήλεια κυρίευσε τό Λεφόδ.

— Έβλεπε τήν ευτυχία, τήν γαλήνη, τήν τάξη, τή σοργή τής οίκογενειας ζωής νά βασιλεύει έκεις μέσα στήν μικρούλα.

— Η «νοικοκυρούλα» τόν συιτώδεις κατόπιν τών άστων γιατί είχε μέσα στήν φέρει... Συνηθαρή, γαλήνια, λεπτή, τά σκεπτόταν και τά πρόσβλεπε όλα.

— Συνηθαρή, κύριε, τού έλεγε, ή τού έστη σας είνε τραγηρήντη έξω κ' όπαρει κίνδυνος νά σας πέση τό ποτορόπολ... 'Εδω όπαρει ένα σκαλόπατά... Στή γονιά τού δρόμου σταθμεύει ένα λεφορεό... Είνε τό τελευταίο... Αύτο θά πάρετε για νά γυρίσετε στό σπίτι σας...

— Όταν ή πόρτα ξανάλειπε πίσω του, ο διαβόλο-Λεφόδ. Έννοιούσε τόν εαύτον τού δυστυχισμένο. Πόσο θάθελε κι' αυτός νάγι μάτιά τους «νοικοκυρούλα»...

LEON RAPIE

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1978)

ΔΚΟΥΣΤΗΚΕ:

— Οχι, Λαμουρέ!... Οχι!... Φάλτοσ!... Φάλτοσ!

Αδότην μιά καταστροφή, γιατί μὲ τή διακοπή δύοι οι μουσικοί τού έχασαν. 'Ο Λαμουρέ έγινε κατακόκινος αύτή τήν δογή του, σταμάτησε τόν μουσικούς και γυρίζοντας πρός τό μέρος που είχε άκουστη ή φωνή, ούρλιαξε:

— Α.. 'Ωστε όπαρχουν κλέφτες έδω μέσα; Μὲ πιό δικαίωμα πρόκειται έδω μέσα αύτός δ' άνθρωπος;

— Ο Σαίν-Σάνς—γιατί αύτός είχε κάνει τή διακοπή—θέλησε κάτι νά τού διαπανήση, μά Λαμουρέ έξακολούθησε μὲ τόν ίδιο θυμωμένο τόν:

— Δέν θά έξακολουθήσω δύο δ' άνθρωπος αύτός βρίσκεται έδω, γιατί αύλλοις ή δοκιμή σταμάταιει κι' ή παράστασις δέν θά γίνη...

— Ο Σαίν-Σάνς, θέλοντας και μή τότε, άναγκαστηκε νά πάρει θυμόθραστη τήν άπορθη. Μά έβγυε ίκανοποιημένος, γιατί είχε κάνει πάλι τά δικά του!

Παρ' άλι αύτά, δάσιν Σαίν Σαίνς στήν ίδιωτική του ζωή ήτανε ένας δνθρωπός λαμπρός μὲ μεγάλη καρδιά, ένας δνθρωπός που συμπονούσε τούς δλάλους κ' έκανε διπορίους για νά τούς βοηθήσῃ.

Πιστέψετε έμενα πού τόν γνώρισα.

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1985)

κι' ζηχισε νά τόν φιλή, νά τόν φιλή ξεφονίζοντας.

— Αγάπη μου!.. Αγάπη μου!.. Πόσο άγαπη!.. Τί κι ακαλά πούσανες στήν πατέρα τού πιάνο! Τρύπωσα μέσα και νάμια!.. Πές μουμε θέλεις κοντά σου, άγαπημένο μου. Κοντά σου και γιά πάνεια;

— Ο νεαρός καλλιτέχνης δέν μπορούσε νά άρθρωση λέξη αύτή τήν συγκίνηση του. Αν τήν ήθελε!.. Ακούς μάν την ήθελε!.. Κι' άγκαλιαζόντας την τρελά κόλλησε τά γείλη του στά κείλη της κι' άρχισε νά πίνη, νά πίνη, νά διψασμένα τό νέκταρο τού πιό άπαιτητικού έφωτος!...

καρέκλα...

— Έγκλημάτησε για μένα... Άποδηλος καλλονής και καλωσύνης που ήταν πριν ο Φρέντευ μου, ή λατρεία του για μένιν τών ένακτανες σατανάν και δολοφόνο!

Τόν συγχωρώ, γιατί μὲ άγαπησε πολύ...

— Ας τόν συγχωρήση κι' ο 'Ανωτάτος Κριτής!